

I

Agnes Torres parkeerde haar witte Ford Escort op het parkeerterrein aan de andere kant van de heg en stapte de koele lucht van de vroege ochtend in. De heggen waren vier meter hoog en ondoordringbaar als een bakstenen muur: alleen het pannendak van het grote huis was vanaf de straat zichtbaar. Maar ze hoorde de branding bulderen en ze rook de zilte lucht van de onzichtbare oceaan een eindje verderop.

Zorgvuldig sloot Agnes de portieren – het kon geen kwaad om voorzichtig te zijn, zelfs in deze buurt – en rinkelend met een enorme sleutelbos vond ze de juiste sleutel en stak die in het slot. Het zware, metalen hek zwaaide open en er werd een uitgestrekt groen gazon zichtbaar, dat over een lengte van driehonderd meter afliep naar het strand, met aan weerszijden een duin. Op een toetsenblok net binnen de poort begon een rood lichtje te knipperen en met nerveuze vingers toetste ze de code in. Ze had dertig seconden voordat de sirenes gingen loeien. Ooit had ze de sleutels laten vallen en kon ze de code niet tijdig intoetsen, en het lawaai had zowat het hele dorp gewekt en drie politieauto's gebracht. Meneer Jeremy was zo boos geweest dat ze dacht dat hij vuur ging spuwen. Vreselijk was het geweest.

Agnes drukte de laatste toets in en het licht sprong op groen. Ze haalde opgelucht adem, deed het hek op slot en bleef even staan om een kruisje te slaan. Toen pakte ze haar rozenkrans en nam de eerste kraal eerbiedig tussen haar vingers. Aldus bewapend draaide ze zich om en stak op korte, dikke benen het gazon over. Ze liep langzaam, zodat ze tijd had de Onze Vaders, Maria-weesgegroetjes en Gloria's in rad Spaans af te werken. Ze bad altijd tien rozenkransen voordat ze Grove Estate binnenging.

Het grote, grijze huis doemde voor haar op. Eén halfroond venster in het dak fronste naar haar als het oog van een cycloop, geel tegen het staalgrijs van het huis en de lucht. Boven haar hoofd wickelden de zeemeeuwen rond met rusteloos gekrijs.

Agnes was verbaasd. Voor zover zij zich herinnerde, had ze daar nog nooit licht gezien. Wat had meneer Jeremy om zeven uur in

de ochtend op zolder te zoeken? Normaal kwam hij pas tegen twaalven uit bed.

Toen ze klaar was met haar gebeden, borg ze de rozenkrans weg en sloeg nogmaals een kruis: een snel, automatisch gebaar met een hand die schraal was van tientallen jaren huishoudelijk werk. Ze hoopte dat meneer Jeremy nog niet wakker was. Ze werkte graag in een leeg huis en als hij op was, werd het allemaal zo akelig: hij liet de as van zijn sigaret vallen waar zij net gedweild had, hij zette borden in de gootsteen als zij net afgewassen had, hij liep eindelijk in zichzelf of tegen de telefoon of de krant te praten en te vloeken, en daarna lachte hij dan zo bars. Zijn stem klonk als een roestig mes – hij sneed en zwiepte door de lucht. Meneer Jeremy was dun en geniepig en hij stonk naar sigaretten en hij dronk cognac bij het middageten en dag en nacht kwamen er sodomieten over de vloer. Eén keer had hij geprobeerd Spaans met haar te spreken, maar daar had ze meteen een eind aan gemaakt. Niemand sprak Spaans tegen haar, behalve familie en vrienden, en Agnes Torres sprak meer dan behoorlijk Engels.

Daarentegen had Agnes al voor heel veel mensen gewerkt en was meneer Jeremy een bijzonder correcte werkgever. Hij betaalde goed, altijd op tijd, nooit vroeg hij haar om wat langer te blijven, nooit vroeg hij of ze op andere uren wilde komen en hij had haar nooit beschuldigd van diefstal. Eén keer, helemaal in het begin, had hij waar zij bij was de naam des Heren ijdel gebruikt, en daar had ze hem toen meteen op aangesproken. Hij had keurig zijn excuses aangeboden en het nooit meer gedaan.

Ze liep het slingerende stenen pad over naar de achterdeur, pakte een tweede sleutel, stak die in het slot en drukte opnieuw nerveus op een aantal toetsen om het inbraakalarm uit te schakelen.

Binnen was het schemerig en grauw. De vensters aan de voorkant gaven uitzicht op een lang strand vol zeewier en een boze oceaan. Het geluid van de branding klonk hier gedempt en het was heet in huis. Ongewoon heet.

Ze snoof. Er hing een eigenaardige geur in de lucht, alsof een vettig stuk vlees te lang in de oven had gestaan. Ze waggelde de keuken in, maar daar was niemand – er stonden stapels borden en het was er als gebruikelijk een troep, met overal etensresten, maar de geur kwam niet uit de keuken. Zo te zien had meneer Jeremy de vorige avond vis bereid. Dinsdag was niet haar gewone dag, maar de avond tevoren had hij een van zijn talloze dineetjes gegeven.

Labor Day was al een maand geleden, maar de weekendparty's van meneer Jeremy duurden tot eind november.

Ze liep de zitkamer in en snoof nogmaals. Er stond beslist ergens iets op het vuur. En er hing nog iets in de lucht, alsof er iemand met lucifers had zitten spelen.

Agnes Torres begon zich zorgen te maken. Alles was min of meer zoals ze de boel gistermiddag om twee uur achtergelaten had, alleen lagen de asbakken nu vol peuken, stonden er zoals gebruikelijk lege wijnflessen op het dressoir en stapels vuile borden in de gootsteen en had iemand een stuk zachte kaas op het kleed laten vallen en was daarin gaan staan.

Ze hief haar ronde gezicht en snoof opnieuw. De geur kwam van boven.

Met onhoorbare tred liep ze de brede trap op. Op de overloop bleef ze even staan om te ruiken. Op haar tenen sloop ze langs Groves werkkamer, zijn slaapkamer, de gang door, de hoek om en kwam bij de deur naar de tweede verdieping. Hier was de geur sterker en leek de lucht zwaarder, warmer. Ze probeerde de deur te openen maar merkte dat die op slot zat.

Ze pakte haar sleutelbos, zocht tot de de goede had en ontsloot de deur. *Madre de Dios* – hier was de geur nog veel erger. Ze liep de steile, ruwhouten trap op, een, twee, drie, en gunde haar reumatische benen op iedere tree even rust. Boven bleef ze een poosje staan uithijgen.

Het was een enorme zolder: een lange gang met aan weerszijden ongebruikte kinderkamers, een speelkamer en enkele badkamers, plus een ongeïsoleerde zolderruimte vol meubels en kisten en afzichtelijke moderne schilderijen.

Aan het eind van de gang, in de laatste kamer, zag ze een streep geel licht onder de deur door komen.

Ze zette een paar aarzelende schreden en sloeg een kruis. Haar hart bonsde, maar ze wist dat ze met haar rozenkrans in haar hand geklemd geen gevaar liep. Naarmate ze dichterbij de deur kwam, werd de geur steeds erger.

Ze klopte zachtjes aan, voor het geval een gast van meneer Jeremy daar met een kater of ziek te slapen lag. Maar er kwam geen reactie. Ze greep de deurknop en merkte tot haar verbazing dat die lichtelijk warm aanvoelde. Stond er iets in brand? Was iemand met een sigaret in de hand in slaap gevallen? Het rook er onmiskenbaar naar rook, maar op de een of andere manier ook naar

iets anders, iets sterkers. Iets smerigs.

Ze draaide de knop om, maar de deur bleek op slot te zitten. Het deed haar denken aan toen ze nog klein was en op de nonnenschool zat, aan de keer dat de demente Zuster Ana overleden was en ze haar deur moesten openbreken.

Aan de andere kant van de deur bevond zich iemand die misschien haar hulp nodig had; die misschien ziek was of zich niet bewegen kon. Ze ging op zoek naar de goede sleutel. Ze had geen idee welke op deze deur paste, dus pas bij de tiende poging had ze de juiste te pakken. Met ingehouden adem duwde ze de deur open, maar al na een paar centimeter kon ze niet verder, omdat er binnen iets op de grond lag. Ze duwde, duwde harder en hoorde in de kamer iets vallen.

Santa Maria, zo werd meneer Jeremy nog wakker. Ze wachtte even, maar ze hoorde hem niet lopen, hoorde geen badkamerdeur dichtslaan, geen toilet dat doorgetrokken werd, geen van de geluiden die op zijn vertoornde ontwaken duiden.

Ze duwde tegen de deur en zag kans, met ingehouden adem vanwege de stank haar hoofd om de hoek te steken. Er hing een dunne mist in de kamer en het was er heet als in een oven. De kamer was jarenlang afgesloten geweest – meneer Jeremy had de pest aan kinderen – en de afbladderende kraaldelen zaten vol smerige spinnenwebben. De smak die ze gehoord had, was veroorzaakt doordat een oude kast die tegen de deur geduwd was, omgevallen was. Het leek wel of alle meubels uit de hele kamer tegen de deur opgestapeld waren, behalve het bed. Het bed stond aan de andere kant van de kamer, zag ze. Meneer Jeremy lag erop, met al zijn kleren aan.

‘Meneer Jeremy?’

Maar Agnes Torres wist dat er geen antwoord zou komen. Meneer Jeremy sliep niet, niet met zijn verkoelde ogen voorgoed opengebrand, de veraste kegel van zijn mond verstart in een kreet en zijn zwartgeblakerde tong, opgezwollen tot het formaat van een chorizo, recht omhoog stekend als een vlaggenmast. Een slapende man lag niet met zijn ellebogen omhoog, zijn vuisten zo strak gebald dat er bloed tussen zijn vingers uit gelekt was. Een slapende man had geen verschroeiide en verpulverde borstkas als een stuk houtskool. Ze had tijdens haar kinderjaren in Colombia heel wat dode mensen gezien, maar nooit iemand die er zo dood bij lag als meneer Jeremy. Hij was zo dood als maar mogelijk.

Ze hoorde iemand praten en besepte dat ze het zelf was. *En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo...* prevelde ze. Ze sloeg nog een kruis en tastte naar haar rozenkrans, niet in staat een stap te verzetten of haar blik los te scheuren van het tafereel in de kamer. Op de vloer was een schroeiplek, precies aan de voet van het bed: een vlek in een vorm die Agnes herkende.

Op dat moment begreep ze exact wat er met meneer Jeremy Grove gebeurd was.

Ze slaakte een verstikte kreet en plotseling vond ze de energie om achterwaarts de kamer uit te schuifelen en de deur dicht te doen. Ze pakte haar sleutelbos en draaide de deur weer op slot, terwijl ze onafgebroken *Creo en Dios, Padre todopoderoso, creador del Cielo y de la Tierra...* mompelde. Keer op keer op keer sloeg ze een kruis en met haar rozenkrans tegen haar borst geklemd liep ze achterwaarts de gang uit, stap voor stap. Haar geprevelde gebeden vermengden zich met snikken.

In de vloer gebrand had de afdruk gestaan van een gespleten hoef, en die vertelde haar alles wat ze weten moest. Eindelijk was de duivel Jeremy Grove komen halen.

2

De brigadier die bezig was het gele lint rond de plaats delict te spannen hield even op en bezag het tafereel met een verbolgen blik. Het was een zooi, en het zou een klotezooi worden. De barricades waren te laat opgeworpen en het strand en de duinen krioelden van de ramptoeristen, zodat eventuele sporen nu al vernield waren. Daarna waren de barricades op de verkeerde plekken aangebracht en moesten verplaatst worden, zodat een tweetal bij elkaar horende Range Rovers was ingebouwd, en de twee eigenaars stonden nu buiten te schreeuwen over belangrijke afspraken (kapper, tennis) en met hun mobiele telefoons te zwaaien, dreigend dat ze hun advocaten gingen bellen.

Dat natte geluid achter hem was de stront, die al tot zijn knieën steeg. Het was zestien oktober in Southampton, Long Island, en de beroemdste inwoner was zojuist in zijn bed vermoord aange troffen.

Hij hoorde inspecteur Braskies stem. ‘Jij daar, je hebt die heggen niet gedaan. Ik zei toch dat ik de héle plaats delict afgezet wilde hebben?’

Zonder de moeite te nemen om te antwoorden begon de brigadier het gele lint langs de heg rond Groves tuin te draperen. Alsof die vier meter hoge haag met prikkeldraad in het midden niet voldoende was om een verslaggever tegen te houden en dat plastic lint wel. Hij zag de tv-wagens al arriveren, bestelwagens met satellietschotels, en in de verte hoorde hij het doffe gedreun van een helikopter. De plaatselijke pers was zich aan het verdringen bij de barricade op Dune Road en stond te ruziën met de politie. Intussen kwamen er meer patrouillewagens aan vanuit Sag Harbor en East Hampton. Ook het team van moordzaken uit South Fork was gearriveerd. De inspecteur stationeerde de nieuwkomers langs strand en duinen in een falende poging om het publiek op afstand te houden. De technische recherche arriveerde en de brigadier keek hoe ze het huis binnengingen met hun metalen laboratoriumkoffertjes. Ooit had hij daarbij gehoord, was hij zelfs teamleider geweest, maar dat was lang geleden en ver weg.

Hij hing het lint verder langs de heg tot hij bij de duinen langs het strand kwam. Daar stonden al enkele agenten het publiek te weren. Het was nogal een volgzame menigte; als stomme dieren stonden ze naar het grote huis met zijn pannendak, torens en torentjes en bizarre ramen te staren. Het was een heel feest aan het worden. Iemand had een luidspreker aangezet en er werden al bierblikjes geopend. Het was een ongewoon hete nazomerdag en iedereen liep in zwembroek of short, alsof ze het eind van de zomer niet wilden accepteren. De brigadier vertrok zijn gezicht en beeldde zich in hoe die strakke lijven eruit zouden zien na twintig jaar bier en patat. Waarschijnlijk zoals dat van hemzelf.

Hij keek om naar het huis en zag dat de jongens van de technische recherche op handen en knieën over het gras kropen, terwijl de inspecteur naast hen liep. Die vent had geen flauw benul. Zijn hart kromp ineen. Hier stond hij de menigte in bedwang te houden, een verspilling van zijn opleiding en talent, terwijl het echte politiewerk ergens anders gebeurde.

Het had geen zin daar nu bij stil te staan.

De tv-wagens waren intussen uitgeladen en de camera's stonden op een kluitje met een goed zicht op het huis, en de *glamour-boy* verslaggevers stonden in hun microfoons te ratelen. En wat dacht

je wat: inspecteur Braskie had de technische recherche aan hun lot overgelaten en was op weg naar de camera's, als een vlieg die een verse hoop stront heeft ontdekt.

De brigadier schudde zijn hoofd. Ongelooflijk.

Hij zag iemand gebukt door de duinen hollen, van links naar rechts zigzaggend, en ging er achteraan. Aan de rand van het gazon haalde hij de man in. Het was een fotograaf. Tegen de tijd dat de brigadier hem bereikt had, lag hij al op één knie met een telelens zo lang als een olifantenlul een rechercheur uit East Hampton te fotograferen, die op de veranda een huishoudster aan het ondervragen was.

De brigadier legde een hand op de lens en schoof hem zachtjes opzij.

‘Wegwezen.’

‘Agent, toe, alstublieft...’

‘U wilt toch zeker niet dat ik uw film in beslag neem?’ Hij sprak op vriendelijke toon. Hij had altijd een zwakke plek gehad voor mensen die niet meer wilden doen dan hun werk, ook al was het de pers.

De man stond op, liep een paar passen, draaide zich om voor één laatste, snelle opname en haastte zich weg. De brigadier liep terug naar het huis. De wind stond zijn richting uit en er hing een eigenaardige geur in de lucht, iets van vuurwerk of zo. Hij zag de inspecteur nu glunderend midden in een halve cirkel tv-camera's staan. Braskie wilde bij de volgende verkiezingen commissaris worden, en nu de huidige commissaris op vakantie was, had hij geen betere gelegenheid kunnen verzinnen zichzelf voor het voetlicht te brengen zonder zelf een moord te plegen.

De brigadier liep om het gras heen, achter een kleine eendenvijver met een fontein langs en zorgde dat hij uit de buurt van het rechercheteam bleef. Toen hij om een stel hagen heen liep, zag hij in de verte een man bij de vijver staan die stukjes brood naar de eenden gooide. Hij was gekleed in onvoorstelbaar schel gekleurde toeristenkledij, compleet met Hawaii-shirt, een enorme zonnebril en een overdreven ruime korte broek. Hoewel de zomer al meer dan een maand voorbij was, zag hij eruit alsof dit zijn eerste dag in de zon was na een lange, strenge winter. Misschien wel tien winters. Hoewel de brigadier enige sympathie kon opbrengen voor een fotograaf of verslaggever die zijn of haar werk moest doen, was hij volledig intolerant tegenover toeristen.

Dat was echt het schuim der aarde.

‘Hé. U daar.’

De man keek op.

‘Waar bent u in godsnaam mee bezig? Weet u niet dat dit een plaats delict is?’

‘Jazeker, agent, en ik bied u mijn verontschuldigingen...’

‘Maak dat u wekomt.’

‘Maar brigadier, die eenden moeten eten krijgen. Ze hebben honger. Ik neem aan dat ze iedere ochtend eten krijgen, maar vanochtend, zoals u weet...’ Met een glimlach haalde hij zijn schouders op.

De brigadier kon zijn oren niet geloven. Er wordt iemand vermoord en die idioot maakt zich zorgen om een stel eenden?

‘Laat uw papieren maar eens zien.’

‘Natuurlijk, natuurlijk.’ De man viste in een zak, in een andere, en keek met een schaapachtige grijns op. ‘Sorry, agent. Ik heb die broek aangetrokken zodra ik het vreselijke nieuws hoorde, maar mijn portefeuille zit waarschijnlijk nog in de zak van het jasje dat ik gisteravond aanhad.’ Zijn New-Yorkse accent kraste over de zenuwen van de brigadier.

De politieman keek de toerist aan. Normaalgesproken zou hij hem linea recta naar buiten de afzetting jagen. Maar deze man had iets wat niet klopte. Ten eerste waren zijn kleren zo nieuw dat ze nog roken naar de winkel. Ten tweede was het zo’n afzichtelijke combinatie van kleuren en patronen dat het ernaar uitzag dat hij ze zomaar van een rek in de plaatselijke boetiek had geplukt. Dit was meer dan slechte smaak – dit was een vermomming.

‘Ik ga wel even...’

‘O, nee.’ De brigadier pakte zijn notitieboekje, sloeg een stapel pagina’s om, likte aan zijn potlood. ‘Woont u hier in de buurt?’

‘Ik heb voor een week een huis in Amagansett gehuurd.’

‘Adres?’

‘Brickman House, Windmill Lane.’

Alweer zo’n rijke hufter. ‘En uw woonadres?’

‘Dat is het Dakota, Central Park West.’

De brigadier verstarde. Dat was toevallig. Hardop zei hij: ‘Naam?’

‘Luister, brigadier, eerlijk, als het geen probleem is ga ik gewoon...’

‘Uw voornaam, meneer?’ vroeg hij op scherpere toon.

‘Moet dit nu echt? Het is een moeilijke naam om te spellen, en nog moeilijker om uit te spreken. Ik heb me vaak afgevraagd wat

mijn moeder dacht toen ze...'

De brigadier wierp hem een blik toe die hem meteen het zwijgen oplegde. Nog één zo'n opmerking van die klootzak en hij zou hem in de boeien slaan.

'Nog een keer. Voornaam?'

'Aloysius.'

'Spel dat.'

De man spelde zijn voornaam.

'Achternaam?'

'Pendergast.'

Het potlood in de hand van de brigadier begon ook dat te noteren. En toen hield het stil. Langzaam hief de brigadier zijn hoofd. De zonnebril was afgezet en hij stond te staren in dat gezicht dat hij zo goed kende, met het witblonde haar, de grijze ogen, de fijne gelaatstreken, de huid bleek en transparant als Carrara-marmer.

'Pendergast?'

'In hoogsteigen persoon, mijn beste Vincent.' Het New Yorkse accent was verdwenen en had plaatsgemaakt voor de erudiete, licht zalvende tonen die hij zich zo levendig herinnerde.

'Wat doet u hier?'

'Dat kan ik ook aan jou vragen.'

Vincent D'Agosta voelde zich kleuren. De laatste keer dat hij Pendergast gezien had, was hij een trotse inspecteur van de NYPD geweest. En nu was hij hier in Shithampton heggen aan het versieren met politielint, een gewone straatagent.

'Ik was in Amagansett toen het nieuws kwam dat Jeremy Grove aan een vroegtijdig einde gekomen was. Kon ik daar weerstand aan bieden? Mijn excuses voor de outfit, maar ik wilde hier zo snel mogelijk heen.'

'Zit u op de zaak?'

'Totdat deze zaak officieel aan mij toegewezen wordt, kan ik niet meer doen dan de eendjes voeren. Aan mijn laatste zaak heb ik zonder volledige toestemming gewerkt en dat heeft, laten we het zo zeggen, enkele mensen op hoog niveau tegen de haren in gestreken. Ik moet zeggen, Vincent, het is een bijzonder welkome verrassing om jou hier tegen het lijf te lopen.'

'Vind ik ook,' zei D'Agosta, en hij bloosde opnieuw. 'Sorry, ik ben hier niet op mijn best, maar...'

Pendergast legde een hand op zijn arm. 'Later hebben we meer

dan voldoende tijd om te praten. Momenteel zie ik een lijvige gestalte naderen die aan een zekere vorm van aderverkalking lijkt te leiden.'

Achter hen klonk een lage, dreigende stem. 'Het doet me verdriet dit onderonsje te verstoren.' D'Agosta draaide zich om naar inspecteur Braskie.

Braskie zweeg even, staarde naar Pendergast en zei tegen D'Agosta: 'Misschien zie ik het niet helemaal goed, brigadier, maar bevindt deze persoon zich niet wederrechtelijk op een plaats delict?' 'Nou, eh, inspecteur, we stonden net...' D'Agosta keek naar Pendergast.

'Dit is toch zeker geen vriend van u, of wel soms?'

'Het zit zo...'

'De brigadier maande mij net om te vertrekken,' kwam Pendergast tussenbeide.

'O, was hij u net aan het manen? En als ik mag informeren, wat was u hier eigenlijk aan het doen?'

'De eendjes aan het voeren.'

'De eendjes aan het voeren.' D'Agosta zag Braskie rood aanlopen. Hij wenste dat Pendergast snel zijn FBI-identificatie te voorschijn zou halen.

'Nou, meneer,' zei Braskie. 'Dat is een nobele daad. Mag ik uw papieren zien?'

D'Agosta bleef tevreden staan wachten. Dit werd mooi.

'Zoals ik net aan de agent hier uitlegde, heb ik mijn portefeuille thuis laten liggen...'

Braskie richtte zich tot D'Agosta en zag het notitieboekje in zijn hand. 'Heb je de gegevens van die vent?'

'Jazeker.' Bijna smekend keek D'Agosta Pendergast aan, maar het gezicht van de FBI-agent stond volledig neutraal.

'Heb je hem gevraagd hoe hij door het politiecordon heen gebroken is?'

'Nee...'

'Vind je niet dat je hem dat misschien zou moeten vragen?'

'Ik ben via de zij-ingang aan Little Dune Road gekomen,' zei Pendergast.

'Kan niet. Zit op slot. Dat heb ik zelf gecontroleerd.'

'Misschien is het slot niet goed meer. Althans, het leek zomaar open te vallen in mijn hand.'

Braskie draaide zich om naar D'Agosta. 'Nou, dat is dan ten min-

ste iets nuttigs om te doen. Ga dat gat opvullen, brigadier. En meld je stipt om elf uur bij mij. We moeten praten. En wat u betreft, meneer, ik loop met u mee het terrein af.'

'Dank u, inspecteur.'

Vol ontzetting staarde D'Agosta naar de verdwijnende gestalte van inspecteur Braskie en naar Pendergast die met zijn handen in de zakken van zijn veel te grote surfersbroek naast hem voortslenterde, zijn hoofd in zijn nek alsof hij van de zeelucht genoot.

3

Inspecteur L.P. Braskie jr, politiebeambte te Southampton, stond onder de pergola van het huis te kijken hoe het team van de technische recherche het onafzienbare gazon afspeurde naar aanwijzingen. Zijn gezicht was een ondoordringbaar masker van professionaliteit, terwijl hij dacht aan commissaris MacCready die aan het golfen was in de Schotse Hooglanden. In gedachten zag hij de geestgronden van St. Andrews in herfsttinten: de smalle, bochtige graslanden, het grimmige kasteel, de kale heidevelden daarachter. Hij zou tot morgen wachten voordat hij zijn superieur belde om hem te laten weten wat er aan de hand was. MacCready was al twintig jaar commissaris en deze golftrip was een reden temeer waarom Southampton vers bloed nodig had. Braskie kwam uit de omgeving; hij had zijn wortels in Southampton en vrienden op het gemeentehuis. En hij had kans gezien belangrijke relaties op te bouwen met enkele zomergasten. Een gunst hier en een vriendelijke daad daar deden wonderen. Met een voet in beide werelden. Hij had zijn kaarten goed gespeeld.

En nu dit. Binnen een week of twee zouden ze de dader in het cachot hebben, en als dan in november de verkiezingen kwamen, gleeed hij probleemloos naar zijn plek. Misschien zou hij MacCready pas óvermorgen bellen: Goh, chef, ik heb echt zitten aarzelen of ik uw zuurverdiende vakantie moest onderbreken...

Braskie wist van zijn lange ervaring bij moordzaken van South Fork dat de eerste vierentwintig uur van een moordonderzoek vaak het belangrijkste waren. Als je niet meteen op het juiste spoor zat en dat volgde, kon je er net zo goed meteen mee ophouden. Wij-

ze van binnenkomst en verdwijnen vinden, en dan vormde alles wat daarna kwam – forensisch bewijsmateriaal, moordwapen, getuigen, motief – samen een keten die naar de dader leidde. Braskies taak was niet het werk zelf te verrichten, maar ervoor te zorgen dat alle anderen hun werk deden. En hij twijfelde er niet aan dat de zwakke schakel in deze keten werd gevormd door brigadier Vincent D’Agosta. Die deed niet wat hem opgedragen werd. Hij wist alles beter. Het verhaal ging dat D’Agosta zelf ooit bij moordzaken in New York had gewerkt, en dat hij heel goed was geweest. Hij was ermee opgehouden om detectiveboeken te gaan schrijven, was naar Canada verhuisd, failliet gegaan en teruggekomen met zijn staart tussen zijn benen. Kon in New York geen baan krijgen en was uiteindelijk hier beland. Als Braskie commissaris was geweest, had hij zo iemand nooit aangenomen – misschien had zo’n gozer verstand van zaken, maar hij leverde ontegenzeggelijk problemen op. Geen teamspeler. Wist altijd alles beter.

Braskie keek op zijn horloge. Elf uur, en als je het over de duivel had... Hij zag D’Agosta op de pergola aflopen – wat een type: een rand zwart haar over zijn kraag heen, een uitpuilende buik, en zijn eigenwijsheid straalde zowat ruikbaar al zijn poriën uit. Hier in Southampton viel hij op als de bonte hond. Geen wonder dat de vrouw van zo iemand had besloten om met hun enige zoon in Canada te blijven.

‘Meneer,’ zei D’Agosta, en zelfs in dat ene woord wist hij een onbeschaamde klank te leggen.

Braskie keek weer naar het team op het gras. ‘Dit is een belangrijke zaak, brigadier.’

De man knikte.

Braskie kneep zijn ogen samen, keek naar het huis en naar de zee. ‘We mogen dit niet verpesten.’

‘Nee, meneer.’

‘Fijn dat je dat zegt. Ik moet bekennen, D’Agosta: vanaf het moment dat jij hier aankwam heb je behoorlijk duidelijk gemaakt dat je het hier in Southampton maar niets vindt.’

D’Agosta zweeg.

Braskie zuchtte en keek D’Agosta vol aan. D’Agosta’s strijdlustige gezicht staarde glashard terug. Zijn ‘ga je gang, kunnen we lachen’-gezicht. ‘Brigadier D’Agosta, moet ik dit echt voor u uitspellen? U bent h́ier. U bent brigadier bij de politie van Southampton. Zet u eroverheen.’

‘Ik begrijp niet waar u het over heeft, sir.’

Dit begon irritant te worden. ‘D’Agosta, ik lees jouw geest als een boek. Het kan me geen reet schelen wat er eerder in jouw leven is voorgevallen. Wat ik wil, is dat je hier meedoet.’

D’Agosta antwoordde niet.

‘Neem nou vanochtend. Ik zag je wel een minuut of vijf met die insluiper praten, en daarom moest ik ingrijpen. Ik heb geen zin om je constant op de huid te zitten, maar ik kan me niet permitteren dat een van mijn brigadiers vijf minuten de tijd neemt om een of andere idioot uit te leggen waarom hij weg moet. Die man had onmiddellijk verwijderd moeten worden. Jij denkt maar steeds dat je de dingen op jouw manier kunt doen. Dat kan ik er niet bij hebben.’

Hij zweeg even en bestudeerde D’Agosta zorgvuldig. Hij dacht dat hij hem even verstolen zag grijnzen. Die vent had echt een probleem.

De inspecteur ving een glimp op van een uitbundig geklede persoon rechts van hem. Het was diezelfde klojo met dat lawaaihemd, die veel te wijde korte broek en die dure zonnebril. Volledig onaangedaan kwam hij onder de pergola aanlopen, alweer binnen het politiecordoon.

Hij keek D’Agosta aan en zei kalm: ‘Brigadier, arresteer die man en lees hem zijn rechten voor.’

‘Wacht, inspecteur...’

Niet te geloven: D’Agosta wilde hem tegenspreken. Na alles wat hij hem net gezegd had. Hij dempte zijn stem nog verder. ‘Brigadier, ik geloof dat ik u net een order gegeven heb.’ Hij draaide zich om naar de man. ‘Ik hoop dat u ditmaal uw portefeuille bij u hebt.’

‘Inderdaad, ja...’ De man reikte in zijn zak.

‘Nee, ik wil hem niet zien, in godsnaam. Bewaar dat maar voor de agent van dienst op het bureau.’

Maar de man had al, met één soepele beweging, zijn portefeuille gepakt. Toen die openviel, zag Braskie iets van goud glinsteren.

‘Wat krijgen we...?’ De inspecteur staaarde hem ongelovig aan.

‘*Special agent* Pendergast, Federal Bureau of Investigation.’

De inspecteur voelde het bloed naar zijn hoofd stromen. De man had hem erin geluisd. En er was geen enkele reden waarom de FBI zich met deze zaak zou bemoeien. Of...? Hij slikte. Dit moest hij heel voorzichtig aanpakken. ‘Aha.’

De portefeuille sloeg met een klap dicht en verdween.

‘Is er een bijzonder reden voor deze belangstelling van federale zijde?’ vroeg Braskie, naar hij hoopte op zakelijke toon. ‘Wij hebben dit tot nu toe beschouwd als een eenvoudige moord.’

‘De kans bestaat dat de moordenaar of moordenaars per boot van over de zeestraat gekomen zijn. Misschien vanuit Connecticut.’

‘En?’

‘Dat is dan vlucht over de staatsgrenzen heen.’

‘Is dat niet wat vergezocht?’

‘Het is een reden.’

Ja, inderdaad. Waarschijnlijk had Grove aan witwassen van zwart geld gedaan, of aan drugshandel. Of misschien had hij zelfs te maken met terrorisme. Tegenwoordig kon je, met al die shit in de wereld, nog geen scheid laten zonder dat er een leger FBI-ers als een ton gier over je heen viel. Wat het ook was, dit gaf de zaken een geheel nieuwe draai en hij moest er het beste van maken.

De inspecteur slikte en stak zijn hand uit. ‘Welkom in Southampton, Agent Pendergast. Als ik of de politie hier iets voor u kunnen doen, dan zegt u het maar. Terwijl de commissaris op vakantie is, ben ik zijn plaatsvervanger. U kunt dus voor alles naar mij toe komen. We zijn er om te dienen.’

De handdruk van de man was koel en droog. Net als de man zelf. Braskie had nog nooit zo’n FBI-er gezien. Hij zag nog bleker dan die artiest die hier vroeger altijd kwam – hoe heette hij ook weer – die rare, blonde snuiter die die Marilyn Monroes had gedaan. Najaar of niet, tegen het eind van de dag zou Pendergast een liter aftersun nodig hebben en een complete karaf Martini voordat hij kon gaan zitten.

‘Zo, dat is opgehelderd,’ zei Pendergast vriendelijk. ‘En zou ik u dan nu om een rondleiding mogen verzoeken? Ik neem aan dat het eerste onderzoek verricht is, zodat we rustig kunnen rondlopen.’ Hij wierp een blik op D’Agosta. ‘Komt u mee, brigadier?’

‘Jazeker.’

Braskie zuchtte. De komst van de FBI was net zoiets als griep: je kon er niets aan doen, je moest gewoon wachten tot de hoofdpijn, de ellende en de schijterij weer over gingen.